

I(love)-CHO(clat)

Hier zit ik dan, na een tweetal weken vakantie, achter een bureau op een zondag die best wat zonniger had mogen zijn. Weliswaar met een prachtig zicht op de binnenplaats van een getriniteerd trinity-college.

Vanmorgen werden we alvast feestelijk ontvangen door een hoop wanhopige doch hoopgevende humoristen.

En terwijl u dit misschien leest met een pak veel te goedkope paprikachips in de hand, kan ik u vertellen dat ik dit schrijf met een verrukkelijke maaltijd achter de kiezen.

Zachte zilte zalm, kaviaar uit Schotland, een kreeft die het niet meer kan navertellen, canard à l'orange die verdacht veel naar kip smaakte, maar allemaal serieus geserveerd met een stijfdeftig 'What would you like, sir?'

's Namiddags werden we blootgesteld aan een veel te hoge concentratie Cambridgiaanse eer, die hoe het ook zij, toch ietwat verdund werd door de grote hoeveelheid water die overvloedig uit de Engelse hemelen gutste.

Maandag is den dagh dat wi ons op middeleeuwsche wijzen bezigh ghouden.

We verdiepen ons in steekspelen op geavanceerde hobbelpaarden en nemen kille kastelen in, weliswaar niet met het nobele dynamiet maar met een zelfgemaakt trebuchet. En terwijl Alfred zich nog eens omdraait in zijn graf, gaan wij onbeschaamd door met beschamend scheef booggeschut, everzwijn-trekken en nog meer van dat gedoe. En onder het motto 'Liever tien vogels in de lucht dan één op je hoofd', genoten we van een roofvogelshow met

valken die liever onschuldige, pasgeboren kuikentjes verorberden dan te luisteren naar een halvegare vogelaar.

Een twee-uur-lange busreis bracht ons terug naar het kalme Cambridge.

Vandaag begeven we ons in alle nernst naar onze practicumtafel; de vele potjes waren in schril contrast met de punten die me zullen worden toegeschreven.

Hoop doet leven zegt men wel eens, vandaag ben ik gestorven.

Gelukkig is de reanimatie, met veel Engelse koekjes, goed verlopen. We hebben dan wel een veldslag verloren, de oorlog is nog niet voorbij.

Woensdag 22juli, een staakt-het-vuren wordt aangekondigd, beide partijen likken hun wonden en kijken hoe groot de verliezen zijn.

We staan er slecht voor, maar we geven niet op.

In deze rustige tijden worden de soldaten vermaakt met een zoektocht door Cambridge, een quiz en romantische boottochtjes.

Het is donderdag, en donderen zal het. Iedereen strijdt mee, op leven en dood.
 We begeven ons naar het slagveld: Cambridge University, Chemistry Department.
 Om 09u04 brak de hel los, de volgende vijf uur heb ik uit mijn geheugen gewist.
 We werden gevangen genomen, gevangen door onwetendheid en angst voor de volgende dagen.
 Het is nu afwachten wat het losgeld wordt: gouden ducaten, zilveren galjoenen of bronzen pennies,
 misschien worden we wel slaven en geven ze niets.
 Maar de bezetter is eervol, zolang we gevangen zijn, worden we behandeld als prinses d.m.v. een
 koninklijk banket in het Natural History Museum te London; zelfs de koningin was aanwezig.

Vrijdag, het Belgische team lacht zich een breuk om de teams die al om half zes moesten opstaan.
 Wij konden tenminste uitgerust beginnen aan het paracommandoparcours en het mountainbiken.
 Die dag werd duidelijk dat de organisatoren meer weten van organische dan van organisatie.

Zaterdag:

London:

London, is een interessante ketonfunctie met een veel te ingewikkelde structuur om in drie uur te snappen. We weten niet of London oplosbaar is in water, daarvoor was het te goed weer.

Wel kennen we de hoek die de molecule maakt met de nul-meridiaan.

Bovendien zorgde sterische hinder ervoor dat we niet konden doordringen tot de echt interessante dingen.

In de bus achteraf bleek dat London slaapverwekkend kan zijn en dat een te korte blootstelling kan leiden tot frustraties.

Dimanche,

Gouden ducaten voor China, zilveren galjoenen voor Amerika, bronzen pennies voor zowat alle andere landen.
 Enkel België wordt in de slavernij verdrongen, samen met Peru en andere landen van die soort.

Ons leed werd weliswaar ietwat verzwakt door de wijn op het buffet des overvloeds te King's College.

En met een meer dan geslaagde party achteraf was de teleurstelling helemaal verdwenen.

Maandag verdiepten we ons terug in onze favoriete molecule.

We ondervonden hierbij, dat London ongetwijfeld radicalair polymeriseert met Gothics en thaise keuken.

Eurostar reduceert London in minder dan twee uur tot wat ze was.

I still love CHO_{clat}

